

ZUZANA ŠTELBASKÁ

NECH ŮŽ MÁM DVANÁŠŤ!

12

ilustroval
TOMÁŠ KOPECKÝ

Albatros

Nech už mám dvanásť!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská

Nech už mám dvanásť! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZUZANA ŠTELBASKÁ

NECH UŽ
MÁM
DVANÁST!

The title is rendered in a bold, black, hand-drawn font. The word 'NECH' is on the top line, 'UŽ' is on the top line to the right of 'NECH'. 'MÁM' is on the middle line, centered under 'NECH'. 'DVANÁST!' is on the bottom line, starting under 'NECH' and ending under 'UŽ'. Decorative elements include a small heart above the 'H' in 'NECH', a wavy line above the 'U' in 'UŽ', a small cat face below the 'M' in 'MÁM', a wavy line below the 'M' in 'MÁM', a small '12' with stars to the right of 'UŽ', and a wavy line to the left of 'DVANÁST!'. There are also some small circles and dots scattered around the text.

ZUZANA ŠTELBAŠKÁ

NECHŮŽ MÁM DVANÁŠT!

ilustroval
TOMÁŠ KOPECKÝ

Albatros

Text © Zuzana Štelbaská, 2025
Illustrations © Tomáš Kopecký, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4717-2
ISBN e-knihy 978-80-566-4721-9 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

1. 4. 2024, VEĽKONOČNÝ PONDELOK

MÁM JEDENÁŠŤ!

Mám **SUPER** kamošov.

Mám **SKVELÚ** rodinu.

Mám **NAJLEPŠIEHO** psa na svete.

Mám **NAJÚŽASNEJŠIU** mačku.

Mám za sebou rok, na ktorý **V ŽIVOTE NEZABUDNEM!!!**

STRAŠNE som chcela mať jedenásť a už je to tu!

Ktovie, čo všetko sa zase stane, kým budem mať

DVANÁŠŤ!

P. S. OMG, OMG, OMG!!!

Večer som si pod pazuchu našla vyrastený úplne tmavý

a **DLHÝ CHLP!!!**

2. 4. 2024, UTOROK, VEĽKONOČNÉ PRÁZDNINY

Okamžite a hneď **PRVÚ** vec, ktorú som dnes urobila

po zobudení, bolo, že som skontrolovala **TEN CHLP**

pod pazuchou. **STÁLE JE TAM!** Skúsila som ho odfúknuť,

oprášiť, odsunúť. Nič. Potom som ho potiahla a **AU!** On

je tam **FAKT PRIRASTENÝ!**

3. 4. 2024, STREDA

Zase škola. Lujza neprišla, keďže po oblievačke ochorela, lebo v pondelok neboli len moje narodky, ale aj Veľká noc a s Džidžinami sme sa dohodli, že urobíme oblievačku v útulku. Keď sme sa minulý rok naháňali po ulici s vodnými pištoľami, bola to tá **NAJLEPŠIA** zábava! Ani teraz to nebolo zlé, len škoda, že s nami nebol Oliver, ktorý musel ísť hneď po mojej oslave domov. Poslal nám síce za seba Lukáša, ktorý však oblieval len Sáru (**LEBO JE DO NEJ ZAMILOVANÝ**), a s Ďurim, ktorého mi nanútila mamka, to nebolo ono, keďže on je brat a nie spolužiak. Takže najviac zábavy si vlastne užila Sára, ktorá pred Lukášom utekala a jačala ako **BLÁZNIVÁ**. S Lujzou sme na ňu len **KUKALI**, lebo sme ju v **ŽIVOTE** nevideli takú **ROZTATÁRENÚ**. Úplne si viem predstaviť, ako by sme sa naháňali my dvaja s Oliverom, a keď tu nie je, neviem, prečo sa mi to zdá celé také hrozne **DIVNÉ**.

4. 4. 2024, ŠTVRTOK

Napísala som Džidžinám, či nevymyslíme niečo cez víkend, ale Lujza sa stále necíti dobre a Sára napísala, že chce trénovať s Yonkom, z ktorého sa nakoniec asi vyklúje celkom schopný pes. Takže som si povedala, že nevodí, a celý víkend strávim **HLADKANÍM PANI CUKRÍKOVEJ**. Akože, už síce prešli štyri dni, ale stále nemôžem uveriť, že **MÁM MAČKU!!!**

5. 4. 2024, PIATOK

YONKO JE GÉNIUS

Sára nám v škole ukazovala video z výcviku Yonka a ukazuje sa, že ten pes je šikovnejší, než sa zdalo. Poschovávala mu po izbe mňamkoty a Yonko **VŠETKY** našiel. Potom mu dala do radu päť vecí: hračku, loptičku, plyšáka, paličku a kostičku a po jednom mu kázala, čo má priniesť, a on sa **ANI RAZ** nepomýlil.

„Ten bude o chvíľu múdrejší než ja,“ vyhlásila Lujza.

„Som z neho úplne **HOTOVÁ**,“ vrtela sa na stoličke Sára.

Oči jej žiarili, ako keby našla **POKLAD**.

A dobre som si všimla, ako na Sárú spoza môjho pleca úplne rovnako vyjavene čumel **LUKÁŠ!**

6. 4. 2024, SOBOTA

ČO SA TO SO MNOU DEJE???

Ako som si naplánovala, hneď od rána som chcela hladkať Pani Cukríkovú. Už si na moju izbu zvykla a pomaly sa púšťa do objavovania celého domu. Ocko nie je úplne nadšený, že sa Pani Cukríková chodí pozerat' aj do ich spálne alebo do kuchyne, lebo podľa neho by mačka **ANI NÁHODOU** nemala mať prístup do domu a mala by byť **LEN VONKU**. Mamka jej kúpila veľmi pekný záchodík, na ktorý sa Pani Cukríková hneď naučila chodiť. Dali sme ho pred kúpeľňu a nie dnu, kam chodíme na záchod my, lebo aj tu mal ocko výhrady, aby sa mu nedobýjala dovnútra, keď sa chce holiť.

Lenže ona si do mačacieho záchodu vojde ako taká **PANIČKA**, urobí, čo treba (keď kakuší alebo čúra, znútra počuť len **ŠIALENÉ** hrabanie, keďže mačky musia všetok svoj náklad vždy niekam **ZAHRABAŤ**), a znovu vylezie von, ako keby sa nikdy nič nestalo a ona tam vlastne ani nebola. Takže okrem toho, že je **KRÁSNA** a má každé oko inej farby, je aj **SUPERMÚDRA** a podľa mňa si môže chodiť, **KAM CHCE**.

Lenže čo ma **DOSŤ** trápi, nechce sa dať tol'ko hladkať, ako keď som za ňou chodila do útulku. Chvíľku to vydrží, dokonca aj **PRADIE** a priviera oči, ale potom zrazu **VYSKOČÍ** ako **BESNÁ** a zalezie za posteľ, aby som jej dala pokoj.

Takže som šla vyvenčiť Bobinka a zvyšok dňa som strávila v kúpeľni. Najprv som sa kukala na ten jeden **CHLP** pod pazuchou, ktorý som si objavila v pondelok. No potom som zdvihla druhú ruku a tam boli **CHLPY DVA!** A keď som hľadala ďalšie, došlo mi, že ich mám aj **TAM**, kde som doteraz **NIKDY ŽIADNE CHLPY NEMALA!!!**

Dokonca sa mi zdá, že aj na rukách mám chlpy **OVEĽA TMAVŠIE** a **DLHŠIE!** Ale to vlastne ani neviem, či sú naozaj tmavšie a dlhšie, lebo veď ja som svoje chlpy na rukách doteraz **NIKDY** neriešila. Zrazu mám pocit, že som **CELÁ CHLPATÁ!!!**

7. 4. 2024, NEDEĽA

MAJO JE SUPER, AJ KEĎ JE HNUSNÝ!

Od rána som znova hľadala v kúpeľni nové chlpy. Je to hrozne **DIVNÉ**. Ved' doteraz som vôbec **NETUŠILA**, že mám **PAZUCHY**, a zrazu ich poznám **NASPAMÄŤ!!!** Zistila som, že chlpy nemám zase tak **STRAŠNE** veľa a dokážem ich ešte spočítať. Ale jedine vtedy, ak vynechám ruky, a ako som dnes zistila, tak aj **NOHY**, lebo tam mi rastie hotový **PRALES!** Najviac ma desia chlpy medzi nohami, lebo to je pre mňa niečo úplne **NOVÉ** a je to strašne **DIVNÉ** a **NEKONEČNE TRÁPNE!!!**

Práve keď som sa chcela pustiť do počítania, **VTRHOL** mi do kúpeľne Majo.

„Čo sa tu pretŕčáš? Vypadni, treba sa mi vyondiť,“ vychrlil na mňa, ledva som si stihla stiahnuť tielko a natiahnuť gate.

„Nevieš klopať?“ zhúkla som po ňom.

„A čo si ty kráľovná zo Sáby, aby som vyklopkával? Čo tu vôbec robíš? Ňucháš si pazuchy?“ Naklonil sa ku mne, aby sa akože k oňuchávaniu pazúch pridal aj on, tak som ho odsotila a on zahlásil: „Fuj, ségra, ty už smrdíš jak **STARÝ ROBOŠ!**“

„Daj mi pokoj!“ zjačala som, vyletela som von z kúpeľne, zavrela sa v izbe a tam som sa **ROZREVALA**, aj keď vôbec neviem prečo.

O chvíľu mi Majo zaklopal na dvere a opatrne vošiel dnu.

„Keď začali rásť chlpy mne, tiež som sa najprv vylákal, ale potom som sa vlastne už iba tešil.“

VYPLEŠTILA som naňho oči, akože či sa z neho stal **JASNOVIDEC** alebo čo.

„Ako vieš, čo som tam robila?“

„Decko, máš jedenásť. A čo je na konci toho čísla? No?“

„A čo ja viem?“

„No ved' **NÁŠŤ**. Máš jede-**NÁŠŤ**! Si **NÁŠŤROČNÁ**, takže **PUBERTA, VITAJ!** Budeš o chvíľu samý chl p, narastú ti cecky a začneš smrdieť ako tchorica. Teda, sorry. To si už môžeš zaškrtnúť ako vybavené, lebo tipujem, že včera večer ani dnes ráno si sa nesprchovala a vážne, kámo, poviem ti, byť blízko teba, to je **ZÁŽITOK!**“

TO ČO JE,
DOKEĽU?!

A potom mi asi šiblo, lebo som sa najprv rozrevala a hneď nato som sa rozosmiala a **VYPRSKLA** som tak, že mi z nosa **VYSTRELILI** dva sople, ktoré sa Majovi prilepili na ksicht, a obaja sme chytili **HYSÁK**.

(Inak, **PAZUCHA** je **SUPERDIVNÉ** slovo.)

8. 4. 2024, PONDELOK

Celý deň som sa kukala na baby v našej triede, či tiež majú chlpy. Striehla som, kedy niektorá zdvihne ruku, aby som pod tričkami zahliadla, čo majú pod pazuchami, a keď si sadli do lavice a zdvihli sa im nohavice, očumovala som, či majú hustejšie lýtka ako ja. Tak som sa na to sústredila, až som si zabudla dávať pozor a somár **LUKÁŠ** na celú triedu vyhlásil: „Kam sa to **KUKÁŠ**? Ukáž, nech kukne aj Lukáš!“ Potom si ku mne čupol, zistil, kam sa pozerám, a zvolal: „**DŽIDŽINA MILUJE PAPUČE!!!**“

A aj keď to bolo úplne **OD VECI**, vlastne mi padol kameň zo srdca, že **NEMÁ ANI ŠAJN**, čo som to celý čas vystrájala.

9. 4. 2024, UTOROK

DIVNÝ TRÉNING

Madlen si ma s Bobinom dnes vzala bokom a povedala, aby som netrénovala, ale šla sa na chvíľu prejsť a potom ju počkala.

Najprv som sa zľakla, že som čosi vyviedla, tak som pre istotu ešte ostala a pozerala som sa na ostatných. Bobinko vedľa mňa poslušne sedel, ale videla som na ňom, že je nervný, olizuje sa, občas zakňučal, lebo nechápal, prečo sa tiež nepridáme. Lebo hoci z nás v agility nebudú svetoví šampióni, asi ho aj tak obaja máme radi. Len ho nechceme robiť preto, aby sme v ňom vyhrávali.

Keď som z neho začala byť nervná aj ja, vzala som ho preč a urobili sme náš obľúbený malý okruh. Bobino na tréning okamžite zabudol, ale mne vrtalo v hlave, čo si to zas Madlen vymyslela.

„Počúvaj ma,“ hlesla zadýchane, keď sa tréning konečne skončil. „Chcela som ti navrhnúť takú vec... pred koncom školského roka bude v mestečku slávnosť. Ty a Bobino by ste na nej mohli znova vystúpiť s tanečným číslom, ale...“ „Znova máme tancovať?“ prekvapene som jej skočila do reči. „Áno, **ALE**,“ kukla sa na mňa Madlen tým svojím **DIVÝM MADLENOVSKÝM KUKOM**, „potrebujeme nacvičiť niečo nové, takže...“

„**NOVÉ?** A kedy máme s Bobinkom nacvičovať nové veci, keď musím chodiť na agility a...“

„**TAKŽE!**“ zvýšila Madlen hlas a úplne som videla, ako od nervov zatína zuby aj päste. „Takže by ste chodili na agility v utorok, ale iba kvôli vzájomnej **KOORDINÁCII**, a vo štvrtok prídeš hneď po škole a budeme drilovať choreografiu. Medzitým si stanovíme **KONDIČNÉ TRÉNINGY**, ktoré budeš trénovať samostatne.“

„Chore... čo?“ zachmúrila som sa na ňu.

„Choreografia. To je tanečná zostava, ale to ty nerieš, to bude moja kapusta. Tvoja úloha bude udržať Bobina aj seba v takej forme, aby ste zvládli **ČOKOLVEK**, čo vám do tanca vymyslím.“ Potom si ma premerala tým svojím namysleným pohľadom, jak keby som bola nejaký pokrčený papier, ohrnula nos a odkráčala preč. Nechápem, ako sa s ňou môže niekto kamarátiť. Aj keď ja vlastne ani netuším, či Madlen nejakých kamošov, okrem tých svojich rovnako namyslených psov, vôbec má.

No dobre, Bobinko. Tak teda vystúpenie pred celým mestečkom. Zdá sa, že pred nami je **ĎALŠÍ VEREJNÝ TRAPAS!**

10. 4. 2024, STREDA

ALIŠA, ČO BY SOM BEZ TEBA ROBILA!

Vždy keď si o dospelákoch myslím, že sú **TRAFENÍ**, zachráni to na výtvarnej Ališa. Dnes sme síce nerobili nič špeciálne, ale mne stačí len vedieť, že sú aj **NORMÁLNI** dospelí. Lebo Ališa je jedna z asi **TROCH**, ktorých poznám.

11. 4. 2024, ŠTVRTOK

MADLEN JE ŠIBNUTÁ!!!

Ukázala mi asi desať videí tanca so psom a vyhlásila: „Tvoj tanec bude **HIT ROKA!** To, čo si videla v prvom videu, skombinujeme s hentým z piateho videa a tamto z druhého videa upravíme hentak s tým zo siedmeho videa a potom ešte ty sa takto postavíš **NA HLAVU** a budeš sa **ŠÚCHAŤ UŠAMI** a Bobinka **VYSTRELÍME NA MARS** a pri návrate na Zem urobí **TRI SALTÁ VZAD!**“

Akože, **POMOC!!!!!!!!!!**

12. 4. 2024, PIATOK

Džidžinám som povedala o tanečnom vystúpení a obe sa na mňa **NADŠENE** vrhli.

„Veď to je aké skvelé, budeš slávna,“ smiala sa Lujza.

„Nakrútime ťa na video a hodíme na sieť. Keď to dáme na môj profil, určite to bude zdieľať kopa ľudí,“ dodala trochu

naľúkane, aj keď ona ešte ľiadny profil nemá, takže necháľem, čo sa **VYŤAHUJE**.

„A možno by sme po tvojom vystúpení mohli ľuďom povedať viac o kanisterapii a že sa robí aj u nás v mestečku, len sa o tom nevie,“ zasnívala sa Sára, na čo som **PREVRÁTILA** oči, lebo ona je **JEDINÁ**, koho kanister zaujíma, a celkom sa bojí, že ak by sa to stalo, tak z toho nakoniec bude otrasná **NUDA**.

„Ale no tak, Kika,“ zachmúrila sa na mňa Lujza. „Keby to Säre dovolili, ja ju **URČITE** podporím,“ založila si ruky v bok a kukala sa na mňa ako taká **PANI UČKA**.

„Veď heeej,“ vzdychla som si nakoniec, ale presne som videla, že to Sárú vzalo a úplne zosmutnela.

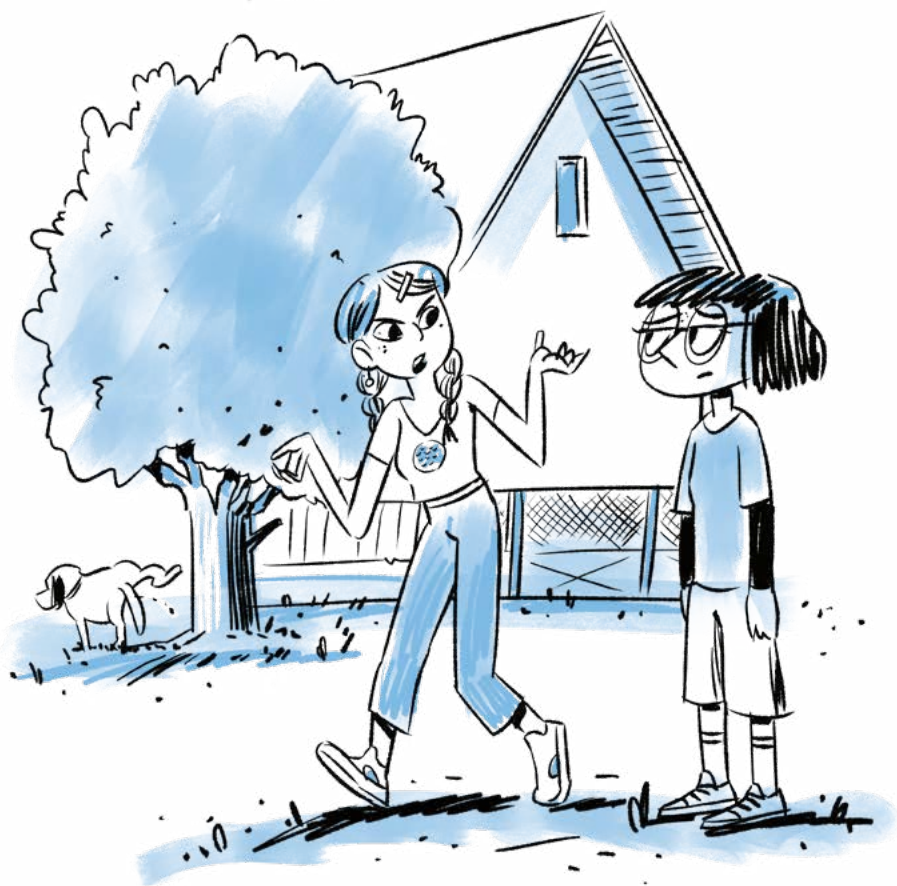
Niekedy je úprimnosť **NANIČ**.

13. 4. 2024, SOBOTA

U LUJZY SA ZASE NIEČO DEJE

Písala som Dľidľinám, či so mnou pôjdu na dlhú prechádzku, keďže mi Madlen nakázala zlepšiť sebe aj Bobinovi kondičku. Sára si správu prečítala, ale neodpovedala. Asi sa na mňa hnevá. Lujza odpísala, že **OKEJ**, takže som za ňou poobede prišla s Bobinkom na bicykli, ten sme odparkovali u nich na dvore a potom sme aj s Badym vybehli na okraj lesa. Lujza vyzerala, ako keby sme šli na módnú prehľadku. Nevzala si tepláky ako obyčajne, ale nejaké nové nohavice a tričko s flitrami. Mala aj nové sponky a namiesto starých bagandží si na venčenie vzala **BIELE TENISKY**, ale veď okej.

FRAVER ŤA MUSÍ
ROZMAZNÁVAŤ,
KIKÁ!!!

„Pamätáš, ako nám tu bolo super, keď sme ešte chodili von s Oliverom?“ spýtala som sa.

Lujza odfrkla: „Ale veď Oliver tu s nami bol možno len raz. Prečo ho stále riešiš? Už je odstahovaný. Je preč. Viac sa **NEVRÁTI!**“

Úplne mi stislo hrdlo, lebo Lujza takáto nebýva. Teda, už raz taká bola, ale... Stratila som reč. Nevedela som, čo jej na to povedať. A vlastne som sa asi aj zľakla, že sa s ňou znova niečo deje. Posledný raz, keď bola na mňa takáto hnusná, mala doma peklo.

„S Oliverom si stále píšem. A prišiel aj na moje narodky,“ hlesla som.

„No veď dobre,“ sykla Lujza. „Musíme sa o ňom **STÁLE** baviť? Si doňho **BUCHNUTÁ**, či čo? Keď už máš mať **FRAJERA**, tak **PORIADNEHO**. Takého, aby bol tu a brával ťa von a kupoval ti veci. Nie ako hento decko Oliver. Neviem, prečo by sme sa mali o ňom **STÁLE** baviť.“

Akože, o Oliverovi sa nebavíme skoro **NIKDY**, takže aby sme sa nepohádali, radšej som sa jej spýtala, či vie niečo o Säre, a ona sa rozhovorila o **NÁKUPOCH** v novom obchodáku vo veľkom meste a aké tam objavila **SUPER HANDRY**.

Keď sme prišli k nim domov, ani nepočkala, kým odídem z dvora. Normálne mi **ZABUCHLA** dvere pred nosom a nechala ma na dvore samu. Ja som však aj tak počula, ako sa jej mamka v predsieni pýta: „Si si úplne istá, Lujzička, že ti tam bude lepšie? Určite nechceš zostať tu so mnou?“

**AKOŽE, KDE JEJ MÁ BYŤ LEPŠIE A ČO MI LUJZA
TAJ/????????????**